

Honorar af 1,000 Kr. hver. I Fjor blev Antallet forøget fra 5 til 7, hvilket særlig motiveredes med, at de hidtidige Medlemmer vare overbebyrdede. I Betragtning af denne Forøgelse har man heller ikke i Aar ment, at der var tilstrækkelig Anledning til at forhøje det hidtidige Honorar for de ældre Medlemmer, idet man dog vel maa antage, at deres Arbejde maa være blevet noget formindsket. Paa den anden Side er dette ikke af de Bevillinger, som, fordi de ikke tiltrædes i Aar, ikke muligvis kunne finde en bedre Modtagelse ad Aare. — Endelig er der Nr. 235 i Betænkningen, hørende til Afsnittet under § 26. Det drejer sig om Tilskud til „Dansk Eksportforening“. Denne Forening har i 4 Aar faaet Statstilskud, nemlig i Finansaaarene 1897—98 og 1898—99: 7,000 Kr. hvert Aar og i 1899—1900 og 1900—1901 aarlig 12,000 Kr. Denne Forening, det betvivler jeg ikke, hører til dem, der arbejder med god Villie og have sat sig et godt Formaal, men paa den anden Side har det ikke været Udvalget klart, om den positive Nytte og det praktiske Udbytte af Foreningens Virksomhed staar i Forhold til et saa stort Statstilskud. Da der nu i Aar atter er foreslaaet at give et yderligere toaarigt Tilskud af 12,000 Kr. aarlig, have vi dog fundet det rigtigst kun at forny dette Tilskud for 1 Aar.

Dermed har jeg omtalt de Ændringsforslag, som vedrøre Indenrigsministeren. Tilbage har jeg at omtale to Spørgsmaal, som ere berørte i Betænkningen. Det ene er Spørgsmaalet om Stiftstidendernes Privilegier. I Betænkningens Nr. 36 vil man se, at Udvalget har ført en Forhandling med den ærede Minister med Hensyn til Vilkaarene for Bevillingen af slike Privilegier; særlig med Hensyn til Opnaaelsen af Forstaaelse om at fastsætte visse almindelige Betingelser, f. Eks. Erlæggelse af en vis aarlig Afgift. Vedrørende denne Sag skal jeg først bemærke, at Spørgsmaalet om de privilegerede Tidenders Stilling og Ordningen af hele dette Forhold igennem mange Aar har været Genstand for Rigsdagens Opmærksomhed og har atter og atter været taget op til Forhandling her i Tinget. Dette skete saaledes i Tiden efter det sidste Tronskifte, da samtlige Privilegier skulde fornys. Ministrene tog Sagen op, men der kom intet Resultat, idet de bleve uenige. I 1871 udløb Privilegiet for „Berlingske Tidende“, idet Indehaveren, Kammerherre Berling, døde. Dette gav Anledning til, at der igennem flere Aar, mindst to Samlinger, førtes Forhand-

linger i Folketinget angaaende den fremtidige Ordning baade af „Berlingske Tidende“ og af Stiftstidendernes Privilegier. Der er ingen Grund til her at gaa nærmere ind paa disse Forhandlinger, som vare meget vidtløftige, og under hvilke der fremkom mange forskellige Forslag, Tanker og Ideer. Fra alle Sider var man enig om, og det er vedblevet at være den fælles Opfattelse her i Tinget, at en Tilstand, ifølge hvilken Regeringen uddeler slike Privilegier, som efter deres Karakter nu til Dags i Virkeligheden mere eller mindre blive Gaver til Ejerne af visse bestemte Aviser, er en Ordning, som har sine store Misligheder. Oprindeligt har Formaalet naturligvis været Hensyn til Publikums Tarv, for at retslige Bekendtgørelser af bindende Virkning med større Sikkerhed kunde komme til almindelig Kundskab, og det har ikke været Tanken at forbinde andre Hensyn, f. Eks. politiske, med disse Privilegier. Imidlertid strandede Forhandlingerne om en anden Ordning i Begyndelsen af 70-erne paa Ideernes Mangfoldighed. Der var nogle, som vilde have, at der skulde udgives en Statstidende i Stedet for den Berlingske privilegerede Tidende. Der var andre, der ønskede at bevare det hidtidige System mod en Afgift. Der blev fremsat et Forslag, der gik ud paa, at Stiftstidenderne skulde sættes til Auktion, og at den, der bød mest, skulde have Privilegiet. Der var andre, der foreslog, at Afgiften skulde fastsættes efter visse Regler, f. Eks. Antallet af solgte Eksemplarer, medens andre vilde have den fastsat i Forhold til den Indtægt, disse Tidender havde af de officielle Bekendtgørelser eller paa et andet Grundlag. Atter andre have villet, at der ikke skulde svares Afgift, men at Prisen for offentlige Bekendtgørelser skulde nedsættes. Da man til sidst ikke kunde blive enig om, hvorledes det hele skulde ordnes, faldt Sagen hen, og Berlingske Tidendes Privilegium blev saa fornyet, hvis jeg ikke husker fejl, i Begyndelsen af 1875. Som de fleste ærede Medlemmer personlig ville erindre, havde vi dernæst for 6 Aar siden atter Spørgsmaalet om Berlingske Tidendes Privilegium fremme. Det var, da Kammerherreinde Berling, som havde faaet Privilegiet i 1875, døde; saa vidt jeg mindes, døde hun i Vinteren 1894—95. Baade i det Aar og i det følgende Aar forhandlede vi med den daværende Indenrigsminister Hørring, og det vil erindres, at hele Folketingets Finansudvalgenes om at foreslaa, at Privilegiet kunde